

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

('Υνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ποῦ νὰ εὐ-
ρίσκειται ὁμοῦ
ὁ κόμης καὶ
εἰς τι ν' ἀπο-
λείται ; Πρέ-
πει νὰ ἀρχίω-
μεν ἀμέσως τὸς
ἐρευνᾶς μας
πρὸς ἀντιμέ-
σιν του. Ὁ
Θεὸς γνωρίζει
ἂν δὲν ἐξέλεξε
ἤδη νέον ὄμμα,
μετὰ τὸν θάνα-
τον τῆς ἀνυ-
χοῦς Λουκίας.

Ἐπιπτεύου-
μαι ἐπίσης, ὅτι
δὲν καταφεύγει
συχῶ στὸ πα-
λιό, ἐρημικὸ
κτίριον, τὸ εὐ-
ρισκόμενον πα-
ρακλήτως τῆς
κλινικῆς μου.
Ἄρα δὲν θὰ ἐ-
κῆ μεταφῆρη

ὅλα τὰ κιβώτια τοῦ εἰς
τὸ κτίριον αὐτό. Ναί,
ἐστὶ θὰ εἶναι.... Ὁ κό-
μης εἶναι πολὺ πονη-
ρὸς. Θὰ ἐξέλεξε πολλὰ
καταφύγια, τὸ ἓνα μα-
κρὰν τοῦ ἄλλου, χά-
ριν τῆς ἀσφαλείας του.
Ἡ κ. Ἄρκερ μοῦ

ἐξήγησε καὶ τὸ μυστήριον ποῦ ἐκάλυπτε τὰ φρικαστικά γεγονότα,
τὰ ὅποια συνέβησαν ἐπὶ τοῦ ἱστογράφου «Δήμητρος». Ὁ αἰτιὸς τοῦ
κακοῦ, ὁ φονεὺς καὶ ἐξαρπάζων ὄμοιους τοὺς ἀνδράς «τὸ πληρώμα-
τος», ἦτο αὐτός, ὁ βδελυρὸς βρυκόλακας !

Περιμένω πλέον μὲ ἀνυπομονήσαν τὸν Βάν Ἐλισγι. Δὲν πρέπει
νὰ χανόμεν καιρὸν. Ὁ καθηγητὴς, ἐγὼ, ὁ Ἀρθούρος, ὁ Κουτίνου
Μόρρις καὶ τὸ ζεύγος Ἄρκερ, εἰς μετὰ ἀρκετοὶ δια τὸν ἀγῶνα αὐτόν,
ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν μὲ ποιὸν ἔχομεν νὰ κἀνωμεν. Δὲν πρέπει νὰ
ζητήσωμεν κανενὸς ἄλλου τὴν βοήθειαν, ἢ ἀσυννομίαν δὲν πρέπει νὰ
μᾶθη τίποτε...

Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ ὑποψιασθῆ τίποτε ὁ κόμης. Γνωρίζει βέ-
βαια, πῶς τὸν ἔχομεν ὑποπτεύει ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ καταβῆσαν
ὁ καθηγητὴς πρὸς διώσωσιν τῆς Λουκίας. Δὲν φαντάζεται ὁμοῦ ὅτι
γνωρίζομεν τὰ πάντα σχετικῶς μετ' αὐτόν. Δὲν γνωρίζει, ὅτι ὁ Ἰω-
νάθαν Ἄρκερ διεσώθη καὶ εὐρίσκειται αὐτὸν. Δὲν πάλιν θὰ εἶναι
σκληρὰ, δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος. Θὰ ἔχομεν ὁμοῦ μὲ τὸ μέρος μας
τὸν Θεόν...

Βραδύτερον. — Μὲ εἰδοποίησαν ἔξαφνα, ὅτι ὁ Ρένφιλδ εἶχε κα-
ταληφθῆ ὑπὸ νέας ἐξέψεως. Εἶχα φύγει ἀπὸ τὴν κλινικὴν καὶ
ἀναγκάσθηκα νὰ ξαναγομοῦ γρήγορα μ' ἓνα ἑμάξι.

Εἶχε νυκτώσει. Βόρῃκα τὸν Ρένφιλδ στὸ δωμάτιό του, ἐμπρὸς στὸ
παράθυρον, νὰ κεντᾷ πρὸς τὸ ἀντικρινὸ παλιὸ κτίριον καὶ νὰ πα-
ρακληθῆ.

Ἐπλησίασα σιγὰ πίσω του καὶ ἀκουσα αὐτῆς τῆς φράσεως :
— Περιμένε μέ. Θὰ ῥθῶ μαζί σου. Θὰ σ' ἀκολουθήσω ὅπου κ' ἂν
ἂν πᾶς. Γιατί μ' ἐγκατέλειπες τόσες νύχτας ;
Ἐκάλασα δύο νοσοκόμους γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, τοὺς διέταξα νὰ
μὴ ἀπομακρυνθοῦν, ἐπλησίασα τὸν Ρένφιλδ ἐκ νέου καὶ τοῦ εἶπα
μὲ φωνὴ ἔντονον :

— Ρένφιλδ, τί ἔχεις πάλι ; Σὲ ποιὸν μιλεῖς ;
Ὁ Ρένφιλδ γόμοις ἀποτόμοις, μ' ἐκόνταξε κατάματα καὶ μοῦ εἶπε
γελῶντας σαρκαστικῶς :

— Τώρα δὲν σὰς φοβόμαι. Ἐκεῖνος ξαναῤῥθε. Ὁ ἀθδένης εἶν'
ἐδῶ !...

— Τί ἔνοεις Ρένφιλδ, πές μου...
Δὲν θέλησε ὁμοῦ νὰ ξανανοήσῃ τὸ στόμα του παρ' ὅλας τὰς προ-
σπαθείας καὶ τὰς παρακλήσεις μας. Ἐβριμε βουβὸς καὶ εἶχε τὸ
βλέμμα του γυρισμένον πρὸς τὸ παράθυρον.

Τώρα ὁμοῦ ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν μυστήρια γιὰ μένα. Ἦξευρα
καλὰ ποιὸν ὁ Ρένφιλδ ἀποκαλοῦσε ἀθδένην του. Ἦξευρα καλὰ
ποιὸς τοῦ ἔφερεν μὲ τὴν παρουσίαν του τὴν ἀπόδοτον αὐτὴν
ἔξαφν.

Ἄρα ὁ κόμης βρισκόταν αὐτὴ τὴν στιγμήν στὸ ἀντικρινὸ σκοτεινὸ
σπίτι. Περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Τί εἶχε γίνει ὁμοῦ ἐπὶ

τόσας ἡμέρας ; Γιατί ἤλαθε πάλι στὸ σπίτι ; Τί σκοπὸν εἶχε ποῦ
ξαναγύρισε ;

Διέταξα ν' ἀπομακρύνουν τὸν Ρένφιλδ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του. Ὁ
μανιακὸς ἀντιστάθηκε κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, σὰν νὰ
ἐπεκρίμεν ἀπὸ ἐκεῖ κάποια βοήθεια. Ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ φροέσω
τὸν μανδύαν, αὐτὸ ὁμοῦ δὲν ἦταν ἀρκετὸν καὶ τοὺς εἶπα ἐπὶ πλέον
νὰ τὸν ἐπιτηροῦν καθ' ὅλην τὴν νύκτα αὐστηρῶς.

Ὅταν βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, πλησίασα σὸ ἀνοικτὸ πα-
ράθυρον, ἐστήριξα τὸ πρόσωπό μου στὶς ἀπορῆνες κυγκλιδῆς καὶ
κύταξα ἔξω. Τὸ ἐρημημένον, μεσαιωνικὸ κτίριον μόλις διακρίνονταν
μὲ σα σὸ σκοτάδι σὰν τερπαστὸς μαῦρος ὄγκος. Ὁ κῆπος ἦταν
ἐπίσης βυθισμένος σὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἠσυχία....

Ποῦ νὰ βρισκότανε πάλι ὁ κόμης ;
Ἄκουσα ψιλλὰ στὸν ἀέρα χτυπήματα φτερῶν. Σήκωσα τὰ μάτια
μου κ' ἐκόνταξα, μὰ δὲν κατόρθωσα νὰ διακρίνω τίποτε.

Ἐξαφνὰ ἓνας ἐλαφρὸς θόρυβος ποῦ ἀκούσθηκε μ' ἔκαμε νὰ προ-
σεῖω στὸν κῆπο. Κάτω ἀπὸ τὰ γέρικα δέντρα, ἀνάμεσα στοὺς θά-
μνους, διέκρινα κάτι ποῦ μ' ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσω, Ἦταν ἄνθρω-
πος ποῦ περπατοῦσε μὲ μὰ τέσσαρα πόδες τὰ ζῆσ', ἢ πύθῆκος ; Τὸ
σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ πυκνοὶ οἱ θάμνοι καὶ μ' ἐμποδίζαν νὰ βλέπω
καλὰ. Τὸ ἀλλόκοτον τέρας σὺρθεῖτο πρὸς τὸν παλιόν, ἐτοιμόρο-
πον νοσικὸν τοῦ κήπου καὶ πῆρθε μέσα ἀπὸ ἓνα σπασμένον,
ἀνοικτὸ παράθυρον, ἀφήνοντας ἓνα κένθριμον γυρλισμὸν !

Ἦταν ὁ κόμης Ἀρκακούλας !
Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, ἦταν αὐτός, ὁ βδελυρὸς καὶ ἀπίσιος
βρυκόλακας. Τί ζήτησε ὁμοῦ τὸν ἀντικρινὸν ὄρα σὸ μέρος αὐτό ;

Ὅπως μοῦ ἦταν γνωστὸν πλέον, μόνον τὴν ἡμέραν ἐκοιμᾶτο.
Τὴν νύκτα ἐπλανᾶτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ πρὸς εὐρίσκειν θυμιάτων. Τί ζη-
τοῦσε συνεπὸς αὐτὴ τὴ νύκτα σὸ παλιὸ κτίριον ποῦ ὁ μακαρίτης
Χάινις ἀγύρασε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ;

Δὲν μπορούσα, φυσικὰ, νὰ ἐνεργήσω μόνος μου. Τί μπορούσα νὰ
κατορθώσω ἐγὼ ἐναντίον τοῦ τέρατος αὐτοῦ ;

Ἐσκέφθηκα συνεπὸς νὰ τρέξω πρὸς τοὺς φίλους μου καὶ νὰ τοὺς
εἰδοποιήσω. Αὐτὸ ἦταν τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχα νὰ κἀνω.

Ρώτησα φεύγοντας γιὰ τὸν Ρένφιλδ καὶ μοῦ εἶπαν πῶς ἦταν πῶ
ἡσυχος...

Ἐπῆρθε ἀναφιλοβόλος νὰ ἐνεργήσωμεν ταχέως. Εἶχα ἐντολὴν
ἀπὸ τὸν Βάν Ἐλισγι νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς παραλοβόντας τὰ κιβώτια
τοῦ κόμης, ἐπὶ τῆ βῆσει φορητικῆς θιαν πρωτοίηθε στὴν Ἀγγλία.
Εἶχα πληροφορηθῆ ὅτι ἐνεργεῖα τοῦ Ρώσσου προξένου τὰ τῆς ἐκ-
φορτώσεως καὶ μεταφορᾶς τῶν κιβωτίων τὰ εἶχε ἀναλάβει τὸ
γραφεῖον «Βιλιγκτον καὶ Χιὺς». Διὰ τοῦ γραφεῖου αὐτοῦ θὰ κατορ-
θῶναμεν ἀσφαλῶς νὰ εὐρωμεν νὰ ἴχνη τοῦ κόμης. Θὰ ἐπληροφω-
ρηθεῖα ποῦ μετεφέρθησαν τὰ κιβώτια καὶ αὐτὸ ἀρκοῖσεν ἀρχικῶς
διὰ τὸν ἀγῶνα μας.

2) Σεπτεμβρίου. — Μετέβην εἰς τὸ Οὐτίμπυ καὶ ἐπεσκέψην τὸ
γραφεῖον Βιλιγκτον. Εἶδρα ἐκεῖ τὸν υἱὸν Βιλιγκτον, πρῶθμον καὶ
εὐγενικότατον. Ἐδέχθη προθύμως μὰ μοῦ δόση πᾶσαν πληρο-
φορίαν καὶ εἰδοποίησε τὸν πατέρα του. Ὁ γέρον Βιλιγκτον ἤλαθε
πρὸς συνάντησίν μου καὶ μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι μετέφερθησαν, πράγ-
ματι, εἰς τὸ Οὐτίμπυ «πενήνθα κιβώτια χρώματος... μέλλοντος νὰ
χρησιμεύσῃ διὰ διάφορα πειράματα».

Μοῦ ἀνέφερε νὰ τοῦ κατάπλου τῆς «Δήμητρας» εἰς τὸν λιμένα,
μοῦ εἰδείτε τὰ διάφορα ἐγγράφα του. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας
μὲ παρέπεμπε εἰς τοὺς συναδέλφους του Κάρτερ καὶ Πάτερσον, οἱ
ὅποιοι ἀνέλαβον ἐπίσης τὴν ποποθετήσιν πολλῶν κιβωτίων εἰς διά-
φορα μέρη, πλην ἐκείνων ποῦ ἐποποθετήθησαν εἰς τὸ μεσαιωνικόν
κτίριον, τὸ παρακλήτως ποῦ φρονοκομείον.

Ἐπέστρεψα ἀμέσως εἰς τὸ Λονδίνον ἀποφασισμένον νὰ συνεχίσω
τὰς ἐρευνᾶς μου.

3) Σεπτεμβρίου. — Εἰς τὸ σπίτι συνήνησα τὸν Ἀρθούρον καὶ
τὸν Κουτίνου Μόρρις. Ἡ κ. Ἄρκερ τοὺς εἶχε δώσει κ' εἰδίδεσαν
τὸ ἡμερολόγιον τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὸ δικὸν της. Τοὺς βόρκα νὰ
διατελοῦν ἐν καταλήξει γιὰ ὅσα ἐβρισθάν. Τὰ ἤξευραν ὁμοῦ πλέον
ὅλα καὶ δὲν ἐβρίσταν τὴν ὄρα νὰ ἐξαίωσαν τὸν ἀγῶνα τὸν ἐναντίον
τοῦ βδελυροῦ βρυκόλακος.

Ἡ κ. Μίνα μ' ἐπῆρε ἐν τῷ μεταξύ ἰδιαιτέρως καὶ μὲ παρεκά-
λεσε νὰ ἐπισκεφθῶμε μάζυ τὸν ἀσθενῆ μου Ρένφιλδ. Ὅσα εἶχε
μᾶθει περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό μου ἔκαμαν ν' ἀνυπομονῆ
νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Δὲν τῆς ἀρνήθηκα. Ἐπῆρκα τὴν ἀδείαν ἀπὸ τοὺς φίλους μας κ'
ἐφύγαμε ἀμέσως γιὰ τὴν κλινικὴν. Ὁ Ρένφιλδ καθότανε σὸ κρεβ-
βάτι του σκεπτικῶς. Μπακα μόνος μου μέσα καὶ τοῦ εἶπα πῶς ἐπι-
θυμεί νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ μία κυρία. Ὁ Ρένφιλδ ἦταν ἐντελὸς ἡσυ-
χος. Δὲν ἀρνήθηκα. ἀντιθέτως μάλιστα, φάνηκε πολὺ πρόθυμος νὰ
δεχθῆ τὴν κ. Ἄρκερ.

Ἰδὴ ἤγησα τὴν κ. Μίναν στὸν θάλαμό του. Τοῦ ἔδωσα τὸ χερί καὶ
αὐτὸς τῆς ἀναπέθηκε τὸ χαιρετισμὸ μ' εὐγένεια. Ἀμέσως κατόπι
ἀρχισε νὰ τῆς διηγείται τὰ τῆς ἀσθενείας του.

(Ἄκολουθεῖ)